

Column: *juridisch*

High society

De Amerikaanse advocaat Ruben Liebermann verwees een deftige cliënte naar mij. 'I refer to our e-mails last week', schreef hij. 'As I mentioned, I act for Baroness Emily Snouckaert van Linschoten who lives in New York'. De vrouw zou in november 2015 in Nederland zijn. Of ik in de gelegenheid was om haar dan te ontvangen? Dat was ik. Twee maanden geleden reed een geblindeerde, zwarte auto ons parkeerterrein op. Even later schudde ik de hand van mijn nieuwe cliënte. Baroness Snouckaert van Linschoten was een jaar of dertig. Haar korte, blonde haar was geknipt zoals dat van het personage Claire Underwood in de tv-serie 'House of Cards'. Het gaf haar dezelfde hautaine, zelfverzekerde uitstraling. "Goed om u te ontmoeten", zei ze met een zwaar Amerikaans accent. "Ik ben Emily en dit is mijn zoon Carl".

Mijn cliënte had een vervelende periode achter de rug. Eind 2013 was haar galerie in het centrum van New York failliet gegaan en kort daarna was zij gescheiden van haar man. "In Amerika is een faillissement geen schande zoals hier", vertelde zij zakelijk. "Maar mijn eerste echtgenoot kon er toch niet goed tegen. Hij is vertrokken". Emily Snouckaert van Linschoten had vervolgens niet lang stilgezeten. In april 2014 was zij getrouwd met de puissant rijke vastgoedondernemer Don Star. Geld was dus geen probleem meer, maar dat was wel anders geweest. Toen haar onderneming in financieel zwaar weer terecht was gekomen, had zij lang geprobeerd te redden wat er te redden viel. "In 2005 vroeg ik mijn oma in Nederland om een voorschot op mijn erfenis. Zij maakte 400.000 euro naar mij over". Het bleek onvoldoende. Mijn cliënte deed in 2008 eenzelfde verzoek aan haar moeder Mathilde, die haar nog eens 200.000 euro toestopte. Maar ook dat mocht niet baten. De recessie in Amerika was de genadeklap geweest voor het bedrijf van Emily. "Maar voor het zover was, heb ik advies ingewonnen. De voorschotten die ik van mijn familie had gekregen, bleken beter 'leningen' genoemd te kunnen worden. Gelukkig waren oma en moeder bereid om leningsovereenkomsten te ondertekenen". Toen een faillissement onafwendbaar leek, had mijn cliënte zes waardevolle schilderijen naar Nederland laten verschepen en bij haar moeder opgeslagen. "En dat had ik beter niet kunnen doen. Moeder doet erg vervelend". Mathilde Snouckaert van Linschoten bleek namelijk niet bereid om de schilderijen aan haar dochter te retourneren. Haar advocaat mr. Flinkert had mijn cliënte geschreven: 'De schilderijen strekken tot zekerheid voor terugbetaling van de geldeningen van uw moeder en grootmoeder'. Ik stelde mijn cliënte voor om de wederpartij uit te nodigen voor een bespreking. "Misschien kunnen we het probleem als nette mensen oplossen".

In december 2015 kwamen beide partijen bijeen op mijn kantooradres. Mathilde Snouckaert van Linschoten was klein van stuk. Een knappe, gedistingeerde dame met een vastberaden blik. "De vorderingen uit hoofde van de geldening zijn verjaard", viel ik met de deur in huis. "En ook verder is er geen valide reden om de schilderijen niet aan Emily te retourneren". Moeder Snouckaert van Linschoten verblikte noch verbloosde. Toen ik verder wilde gaan, interrumpeerde Emily mij met een minder juridisch argument. "Moeder, ik zal duidelijk zijn. Als u de schilderijen niet teruggeeft, ontvang ik u niet meer in New York en mag u Carl nooit meer zien".

De oude vrouw keek even naar haar dochter. Ik zag iets breken in haar ogen en de bijeenkomst werd abrupt beëindigd. Een dag later werden de schilderijen afgeleverd op mijn kantoor.

Nadat ik de kunstwerken in ontvangst had genomen, reed ik naar huis, pakte mijn spullen en ging naar de sportschool. Ik moest het slechte gevoel over deze zaak zien kwijt te raken.

Raymond de Mooij
Partner GMW Advocaten
Gespecialiseerd in vastgoedrecht en huurrecht.
www.gmw.nl

Vera

Rodoan Al Galidi (Irak, 1971), die zichzelf ooit betitelde als de 'Asielzoeker des Vaderlands', opende het programma met een gedicht op de Nederlandse vrouw. Haar lokroep is volgens hem niet die van de Spaanse: 'dans met

mij', de Franse: 'laten wij zoenen' of de Belgische: 'drink een glas wijn met me'. De Nederlandse inviteert passie via: 'word oud met mij'. De zaal, met een betrekkelijk hoge gemiddelde leeftijd, lachte gul. In 1998 belandde Al Galidi als asielzoeker in Nederland en sindsdien publiceerde hij tijdens eindeloos wachten op een verblijfsvergunning dichtbundels, romans, columns en boeken. In zijn 'Hoe ik talent voor het leven kreeg' beschrijft hij deze achttien jaar. Als geen andere auteur heeft hij in krap twee decennia de weg naar de Nederlandse lezer gevonden via: "Herkenbaarheid, geen overdrijving, geen eigen mening en vooral: houd het kort! Ik had met gemak 1500 pagina's kunnen schrijven", maar hij beperkte zich tot een derde ervan. Waar wij in literair opzicht van kort en snel houden, gaat onze voorkeur naar het crises betreft uit naar lang en traag. De Nederlander houdt van wachten, aldus Al Galidi in een van zijn rake observaties.

Duizendpoot
Ilja Leonard Pfeijffer ontving de Jan Campert-prijs voor zijn poëziebundel 'Idyllen'. Femke

Halsema's lofrede deed hem verzuchten: "Geef mij één zo'n lezer en het is allemaal niet voor niets geweest". **Annelies Verbeke** kreeg de F. Bordewijk-prijs voor haar roman 'Dertig Dagen'. Lamin Kuyateh vertolkte een 'praise song' op de kora, een West-Afrikaanse harp. **Anna Woltz**, als schrijver 'geboren' op de Haagse verblijfsvergunning dichtbundels, romans, columns en boeken. In zijn 'Hoe ik talent voor het leven kreeg' beschrijft hij deze achttien jaar. Als geen andere auteur heeft hij in krap twee decennia de weg naar de Nederlandse lezer gevonden via: "Herkenbaarheid, geen overdrijving, geen eigen mening en vooral: houd het kort! Ik had met gemak 1500 pagina's kunnen schrijven", maar hij beperkte zich tot een derde ervan. Waar wij in literair opzicht van kort en snel houden, gaat onze voorkeur naar het crises betreft uit naar lang en traag. De Nederlander houdt van wachten, aldus Al Galidi in een van zijn rake observaties.

Society.

'Bied verbeelding, want verbeelding biedt troost'

Al Galidi, 'asielzoeker des vaderlands'. | Foto: Mylène Siegers

een Haagse dichter, architect, componist en diplomaat die ook nog eens de Scheveningsweg heeft ontworpen. Een duizendpoot net als Adriaan van Dis'. **Job Cohen** bejubelde Van Dis vervolgens en liet het zingen gelukkig aan **Typhoon** over. In zijn dankwoord memoreerde

de Van Dis zijn fascinatie voor 'rare snuiters, mensen die er niet bij horen', die hij baseert op zijn eigen angst om buiten de boot te vallen. Met hulp van zijn pen én bijgestaan door de psychiater die hij al sinds zijn televisieprogramma 'Hier is...' raadpleegt, gaat hij persoonlijke angst en duisternis te lijf. Zo weet hij 'van eigen en andermans modder goud' te maken. De 'bange Adriaan' slaat bruggen over iedere kloof van rancune, maar hij kent ook een heel ander geluid. "In mij schreeuwt een woedende man over het gretig fascisme van onze tijd. Stampvoetende onmacht leidt tot woede". Steeds weer roept hij zichzelf terug naar de schrijftafel, de enige plek waar hij iets te zoeken heeft. "Bied verbeelding, want verbeelding biedt troost".

Nog meer troost kwam van wethouder **Joris Wijsmuller**, financiële troost: "De Jan Campert-prijzen die Den Haag al bijna zeventig jaar koestert, blijven bestaan. Veilig in Den Haag".

Vera de Jonckheere

Winterhard

schere verschijningen als eucalyptus, moerbeï, Abutilon, Clematis armandi, jasmijn en Cytisus kunnen wel heel even tegen wat kou. Wil je ze toch graag ondersteuning bieden, prop dan heel veel oud, afgevalen blad en toefjes hooi tussen de kale stengels. Bedek de boel vervolgens goed met een restantje vitrage. Wasknijper erop en klaar. Ook handig voor twijfelgevallen als olijfbloempjes, Salvia, Lavatera en pioenen. Een enigszins kwetsbaar stamroosje is ook zo in te pakken: een handvol hooi en een oud gordijn. Want het is niet zozeer de lage temperatuur die de planten de das omdoet, als wel de combinatie met de uitdrogende koude oostenwind die het groen doet huiveren.

Wat tuinplanten wél noodlottig wordt, zijn winterse natte voeten. In korte tijd zie je je doorgaans zo bloeiende paradijsje door simpele verrotting van de wortels wegwijnen. Ronduit triest en daarom een pleidooi voor het investeren in het bodemleven en een goede afwatering van je tuin: vermeng in het voorjaar enkele kubieke meters humus en wat zand door je tuingrond en leg waar nodig een drainagebuis zodat het water afvoert naar een bepaalde plek in je tuin, waar je voor mijn part een vijvertje of een moerassteetje aanlegt. Ondertussen heb ik het zekere voor het onzekere genomen. Omdat ik bewezen onhandig ben met hooi, vitrage en wasknijpers, staan mijn olijven en laurus nobilis gewoon tijdelijk binnen.

In het trappenhuis, met dank aan mijn lieve buren. Tot mijn 96-jarige oma belt. We hebben het even over de koude week en mijn troetelplantjes. Oma reageert verbaasd: 'Kind, waar heb je het over, het is min 6, dat noemden wij vroeger gewoon 'bijna lente!'.

Wendy Hendriksen

Design.

Greuter Interieurs sluit definitief

Zestig jaar werken met de kunst van het weglaten

De passie voor het vak is voor Leny en Frits van Tol nog lang niet over. | Foto: Eveline van Egdom

Interieurarchitect Frits van Tol (65) en zijn echtgenote Leny (67) gaan stoppen. Er is geen opvolger gevonden. Dit betekent dat na bijna zestig jaar een einde komt aan de periode van Greuter Interieurs, een zeer bijzonder en in de Haagse regio bekend bedrijf voor liefhebbers van design. De opheffingsuitverkoop in hun winkel aan de Rijswijkse Willemstraat is begonnen.

Door **Loek Moor**

Uiteraard balen Frits en Leny van Tol er flink van dat ze geen opvolger voor hun bedrijf hebben kunnen vinden. Er waren wel drie gegadigden maar het ontbrak ze volgens de interieurarchitect aan echte passie. Maar misschien ook wel aan de durf te denken in nieuwe concepten.

Die durf hadden Han en Herman Greuter wel toen ze 58 jaar geleden hun zaak in designmeubelen openden in Voorburg, om deze na vier jaar voort te zetten in Rijswijk. Een sprong in het diepe, want Nederland was gewend aan zware houten meubels, klassieke bekledingsstoffen, traditioneel behang en vette, gevoerde overgordijnen. Om over verlichting maar te zwijgen. Frits: "Toch bleek er in die tijd ook behoefte om de oude stijl te doorbreken en op zoek te gaan naar iets vernieuwends, de kunst van het weglaten".

Dat bestond al wel, maar was zeker niet bestemd voor de massa. Zo zocht de beroemde Frans/Zwitserse architect Le Corbusier (1887-1965) het al in metaal en liet hij zijn meubels maken in fabrieken die alleen kantoorinrichting vervaardigden. En je had de Ierse ontwerper Eileen Gray (1878-1976), die uiteindelijk doorbrak met onder meer het nu beroemde ronde, eenpotige bijzettafeltje van metaal en glas. Maar neem ook ontwerpen van Rietveld of de bekende loungestoel van Ray (1912-1988) en Charles Eames (1907-1978) die terecht kwam in de designcollectie van Vitra. Aanvankelijk bestemd voor kantoren, pas vanaf begin jaren zestig was de huiskamer er rijp voor. En er kwamen veel Italiaanse ontwerpers met vernieu-

wende producten. Frits van Tol: "Allemaal ontwerpen die nu tot de klassiekers behoren". De interieurarchitect heeft die ontwikkelingen voor een behoorlijk deel meegemaakt. Hij begon zo'n veertig jaar geleden bij de meubelmakerij van Mutters en heeft daarna onder meer bij Sem Aardewerk, Studio '40 en - tot 2005 - bij Karel van 't Wout talloze ontwerpen gemaakt. In dat jaar nam hij Greuter over. "Het waren nog tot in de jaren negentig tijden dat er veel vast personeel rondliep. Niet alleen interieurarchitecten maar ook meubelmakers en stoffeerdiers. Da's voorbij, alles wordt ingehuurd".

Het is geen winkel waar je even snel een bankje uitzoekt of een lamp scoort. "Het kan wel", zegt Van Tol, "maar we zijn geen bakker of slager. Mensen die hier komen, zoeken balans in hun interieur. Het zijn veelal hoogopgeleiden die van design houden, die ook kwaliteit en functionaliteit zoeken, er alle aandacht aan willen besteden, maar er ook lang mee willen doen. Je gaat bij het advies stapje voor stapje verder en ik maak een ontwerp naar hun wensen, maar daarnaast ook een zoals ik denk dat het beste past. Zo ontstaat een vertrouwensband. We hebben keuze uit heel veel designmerken, van meubels tot vloerbedekking, gordijnstof en verlichting".

Snoepen

Frits van Tol erkent direct dat hij altijd goed heeft weten rond te komen van zijn zaak. Toch is alles veranderd. "Er zijn nu veel meer interieurarchitecten die zich alleen concentreren op de kantorenmarkt. En wat te denken van al die stylisten die ook van de markt snoepen. Soms komen er mensen binnen om bijvoorbeeld een fotootje te maken van een bijzondere lamp, om deze dan via een webshop te bestellen. Een merkwaardig gedoe", zo vindt hij, "want het gaat niet via de dealers".

De winkel mag dan per 1 april definitief zijn gesloten (er is nog geen nieuwe bestemming voor), de interieurarchitect gaat wel verder onder de naam Frits van Tol InterieurAdvies. Zo zullen Leny en hij ook de beurzen in Keulen en Milaan blijven bezoeken. Want de passie voor het vak waarmee hij veertig jaar geleden begon, is nog lang niet verdwenen.